

Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління
Міжрегіональна Академія управління персоналом
Національна служба посередництва та примирення
Всеукраїнська Академія Наук Публічного Управління
Регіональна академія менеджменту (Казахстан)
Академія Поморська в Слупську (Польща)

МАТЕРІАЛИ

Міжнародної науково-практичної конференції

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВИМІР РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

2 листопада 2018 р.

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2018

*Рекомендовано до друку Вченою Радою Навчально-наукового
Інституту міжнародних відносин та соціальних наук
Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 3 від 25.10.2018 р.)*

Європейський вимір реформування публічного управління в Україні: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (2 листопада 2018 року) / за заг. ред. О. І. Пархоменко-Куцевіл. — К.: ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2018. — 144 с.

У збірнику публікуються матеріали доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції “Європейський вимір реформування публічного управління в Україні” щодо проблем розвитку публічного управління через європейських вектор.

Розраховано на фахівців державного управління, працівників органів державної влади та місцевого самоврядування, науковців, викладачів, слухачів вищих навчальних закладів, які отримують освіту за спеціальністю “Публічне управління та адміністрування”.

Т. О. Костюк	
<i>Інтернаціоналізація вищої освіти: стратегічна мета чи фрагментовані завдання для ЗВО та системи державного управління</i>	49
Б. В. Круглик	
<i>Вплив інновацій на систему державного управління.....</i>	53
О. І. Крюков, О. В. Радченко	
<i>Ідеологічні складові національної безпеки держави.....</i>	55
М. К. Кулава	
<i>Державне регулювання взаємодії органів державної виконавчої системи та приватних виконавців в Україні: концептуальні основи.....</i>	58
Н. А. Лебедєва	
<i>Викладання англійської мови у галузі знань “Публічне управління та адміністрування” в аграрному вищому навчальному закладі.....</i>	60
Д. С. Мартишин	
<i>Християнська місія у контексті державного управління: трансформація релігійної комунікації в умовах глобального інформаційно-комунікативного простору</i>	63
А. П. Миколаєць	
<i>Сутнісні характеристики добровільної самоорганізації конкретного людського співтовариства</i>	67
А. А. Мошинін	
<i>Практичні аспекти оцінювання ризиків та ефективності реалізації завдань державної антикорупційної політики.....</i>	69
Н. В. Мудренко	
<i>Застосування терміна “сфера зовнішніх зносин”</i>	72
К. Науменко	
<i>Волонтерство як інститут громадянського суспільства в Україні.....</i>	75
Мехді Фарман Огли Насіров	
<i>Розвиток ресайклінгу ПЕТ-тари, пластикової упаковки та подібних пластикових товарів за сценарним підходом.....</i>	78
О. В. Охотникова	
<i>Реалізація меритократичного принципу в Сінгапурі та можливості застосування його в Україні</i>	81
І. О. Парубчак	
<i>Трансформація публічного управління у гуманітарній політиці держави: європейський вибір</i>	83
О. І. Пархоменко-Куцевіл	
<i>Формування антикорупційної політики в Китаї: теоретичний аналіз</i>	86
І. М. Перестюк	
<i>Удосконалення практики публічного управління у сфері захисту прав громадян на приватну власність.....</i>	88

СУТНІСНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ДОБРОВІЛЬНОЇ САМООРГАНІЗАЦІЇ КОНКРЕТНОГО ЛЮДСЬКОГО СПІВТОВАРИСТВА

Ось чому в більшості випадків при взаємодії з державними органами влади громадські об'єднання не виступають як рівноправні партнери: з боку держави домінує недовірливо-зневажливий, з боку громадських об'єднань — вимогливо-прохальний стиль відносин. Суб'єктивність виявляється ще в одній небезпечній тенденції — співпрацю з “наближеними” громадськими організаціями. Якщо державний службовець керівного рівня є засновником громадської організації (або її членом), то це призводить до особливого статусу цього об'єднання і його можливостей на тому чи іншому рівні.

Вихід з даної ситуації, на думку автора, вбачається:

- у зміні кадрової політики по відношенню до керівних кадрів і державних службовців, особливо на місцевому рівні — на рівні місцевих утворень;
- у системі заходів щодо підвищення рівня компетентності державних службовців в питаннях демократичного розвитку суспільства і ролі неурядового сектору в громадянському суспільстві, про значущість реалізації практичних заходів щодо створення системи соціального партнерства з громадськими об'єднаннями та залучення їх до участі в процес прийняття рішень на всіх рівнях влади;
- у створенні державних служб за участю лідерів неурядових організацій з розвитку і вдосконалення взаємодії держави і “третього сектора”, в координації зусиль неурядових організацій та діяльності з розвитку і вдосконалення законодавчої бази по некомерційному сектору;
- у вивченні і поширенні кращого зарубіжного і вітчизняного досвіду діяльності НО та держави щодо підвищення і розвитку ефективності взаємодії;
- у веденні в законодавство по некомерційним організаціям забороняють формулювань щодо участі державних службовців керівної ланки в діяльності некомерційних організацій (і в заснуванні та в членстві);
- у системі заходів щодо підвищення і розширення державної підтримки неурядового сектору, включаючи кадрову підтримку, фінансову та методологічну допомогу;

- в солідаризації та підвищенні активності самих громадських об'єднань у процесі розвитку власної самостійності і співпраці з державним та комерційним секторами суспільства.

Насамперед, необхідно розглядати соціальне партнерство з позиції того, що у сферу соціального партнерства з державою включено все суспільство, всі його інститути, і неурядові організації в першу чергу.

За авторитетної думки В. М. Бесчастного, громадянське суспільство в Україні знаходиться “на дуже низькому рівні”, фактично ембріональній стадії формування [3, с. 17]. Тамбовцев В. стверджує, що говорити про громадянське суспільство в нашій країні “можуть тільки люди з дуже сильною уявою” [2].

Таку думку можна заперечити. У пострадянській Україні існує найважливіша конституційна передумова громадянського суспільства — цілком реальне право громадян на формування самодіяльних, самоврядних, незалежних громадських організацій.

Громадянське суспільство виростає з потреб суспільства в подоланні антагонізму і протиріч, узгодженні і гармонізації суспільних сил [1].

Поняття “громадянське суспільство” виступає одним з центральних герменевтичних ключів для розуміння комплексності відносин сучасного суспільства і сучасної держави. Терміном “громадянське суспільство” позначається форма добровільної самоорганізації конкретного людського співтовариства, що виникла без тиску з боку держави, в рамках закону і державних інститутів. Визначальною рисою суспільних трансформацій має стати соціальна активність громадян і їхня діяльність в рамках добровільних громадських об'єднань. Громадянське суспільство розглядається нині як сукупність відносин між особами, групами, інститутами та організаціями, які не опосередковані державною владою, як товариство з самоврядні структурами.

Це сфера спонтанного самоврядування вільних громадян, яка захищена законами від прямого втручання і довільної регламентації діяльності громадян з боку органів державної влади.

Список використаних джерел

1. Анализ государственной политики в области содействия гражданским инициативам с описанием возможных сценариев развития. *Некоммерческие организации в России*. 2005. — № 6.
2. Аузан А., Тамбовцев В. Экономическое значение гражданского общества. *Вопросы экономики*. 2005. № 5.
3. Громадські об'єднання в Україні /відп. ред. В. М. Бесчастного. К.: Знання, 2007. С. 14–25.